

**Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2014 r. – Red Bull przeciwko OHIM – Automobili Lamborghini
(Przedstawienie dwóch byków)**

(Sprawa T-73/14)

(2014/C 102/59)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard, J. Fuhrmann i A. Renck oraz I. Fowler, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Automobili Lamborghini SpA (Sant' Agata Bolognese, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie R 1263/2012-1;
- obciążenie pozwanego i – w razie wstąpienia do postępowania – drugiej strony postępowania przed izbą odwoławczą kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: Graficzny znak towarowy przedstawiający dwa byki, zarejestrowany dla towarów z klasy 12 (wspólnotowy znak towarowy nr 3 629 342)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Automobili Lamborghini SpA

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 51 ust 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2014 r. – PT Musim Mas przeciwko Radzie

(Sprawa T-80/14)

(2014/C 102/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (Medan, Indonezja) (przedstawiciele: J. García-Gallardo Gil-Fournier, lawyer, C. Humpe, Solicitor oraz A. Verdegay Mena, lawyer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2) w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia (i) art. 1 ust. 1, art. 7 ust. 2 oraz art. 9 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51) przez Radę Unii Europejskiej, a także naruszenia (ii) zasad dobrej administracji, proporcjonalności i niedyskryminacji przez Radę Unii Europejskiej przy ostatecznym pobraniu tymczasowych ceł antydumpingowych nałożonych na skarżącą, ponieważ:

- na podstawie art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 na eksporterów, takich jak skarżąca, których produkty nie zostały uznane za przywiezione po cenach antydumpingowych, nie można nałożyć żadnych środków antydumpingowych. Nie istnieje zatem podstawa prawna do nałożenia na skarżącą tymczasowych ceł antydumpingowych, a tym bardziej do nakazania ich pobrania;
- Rada naruszyła art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 poprzez nałożenie i ostatecznie pobranie od skarżącej tymczasowego cła antydumpingowego w wysokości 2,8%, przekraczającego prawidłowy tymczasowy margines dumpingu;
- artykuł 9 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 zakazuje nakładania ceł tymczasowych przez Komisję w przypadku, gdy tymczasowy margines dumpingu wynosi mniej niż 2%. Rada naruszyła art. 9 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 poprzez nakazanie ostatecznego pobrania ceł tymczasowych nałożonych na skarżącą;
- w związku z błędami popełnionymi przez Komisję Europejską przy obliczaniu tymczasowego marginesu dumpingu skarżącej Rada powinna była stwierdzić, że Komisja nie zbadała w sposób dokładny i bezstronny wszystkich istotnych aspektów sprawy. Takie uchybienie stanowi naruszenie zasady dobrej administracji;
- działania Rady, polegające na ostatecznym pobraniu nieprawidłowo nałożonych na skarżącą ceł tymczasowych, powinny być uznane za nieproporcjonalne do celu rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, a w konsekwencji za stanowiące naruszenie zasady proporcjonalności;
- domagając się ostatecznego pobrania od skarżącej nieprawidłowo obliczonych ceł dumpingowych i nie domagając się od P.T. Cilandra Perkasa zapłaty tymczasowych ceł dumpingowych, Rada dopuściła się dyskryminacji pomiędzy dwoma przedsiębiorstwami, które znajdują się w porównywalnych sytuacjach. W związku z tym skarżąca utrzymuje, że Rada działa z naruszeniem zasady niedyskryminacji.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 2, art. 2 ust. 5, art. 2 ust. 8 i art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, ponieważ Rada Unii Europejskiej:

- nie przekazała najważniejszych faktów w związku z istnieniem „szczególnej sytuacji rynkowej”, z naruszeniem art. 20 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009;
- dostosowała koszty produkcji skarżącej ze względu na domniemane istnienie „szczególnej sytuacji rynkowej” w oparciu o art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009;
- nie uznała wykorzystania przez skarżącą Palm Fatty Distillates jako surowca;
- nie uznała opłaty związanej z podwójnym liczeniem za część ceny eksportowej skarżącej, naruszając art. 2 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009; oraz
- nie uznała skarżącej i jej spółek powiązanych za jeden podmiot gospodarczy, naruszając art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.